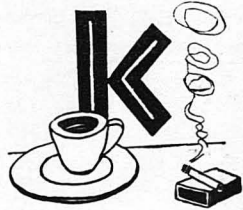

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ ἐν τῇ Ἑσπερία σπουδὴς ἐνὸς Ἑλλήνος κοινωνιολόγου. Πῶς ξεκινάει τὴν πατριὰ περιουσία. Ἡ ἀπελλιότης τοῦ πατέρα του. Στὸ Παρίσι. Τρούφες καὶ τούφες. Ἡ χαλωμένης τοῦ Ἀποστόλου Μακράκη. Ὁ νευκισμένος πλειρχος καὶ ἡ συμπύλης τοῦ Μακράκη. Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Κύρ-Χαράλαμπος!... κλπ.

ΑΠΟΙΟΣ ἀπὸ τοὺς σημερινούς μεγάλους κοινωνιολόγους τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος, γιατί ἦταν μεγάλος κοινωνιολόγος, κατέχει καὶ μεγάλη θέσι σήμερα στὴν πολιτεία, εἶχε σταλῆ ἀπ' τὸν πατέρα του, ἕναν σταγυρωμαῖνο, τσιγούνη, στὴν Εὐρώπη, γιὰ νὰ σπουδάσῃ, ἢ, ὅπως λέγανε τότε, γιὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὴς σπουδὴς του στὴν Ἑσπερία.

Ὡς τὴν Εὐρώπη τὸν σπύδαζε καὶ ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος, ὅταν τὸν ἀπομαρτήθη, τὸν ἔδωσε καὶ τὴς τελευταῖες συμβουλές, περὶ οικονομῶν κλπ.

Δὲν πέρασε ὅμως καὶ πολλὴς καιρὸς ὅτ' ἔμαθε ὁ πατέρας ὅτι τὸ παιδί του ἔτρωγε τὰ χρηματίου του, ἀσπέντου, ἀντὶ νὰ σπουδάσῃ.

Μιὰ καὶ διὰ, λοιπόν, αὐτὸς, σφράχθηκε καὶ πήγε στὴν Εὐρώπη. Ἀναζητᾷ ἐκεῖ τὸ γιό του ἀπὸ δῶ, τὸν ἀναζητᾷ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τέλος τὸν βρῆκε ὅτ' ἕνα πλοῖο ἀπαρτῆται, ποὺ εἶχε νομισαίσι γιὰ νὰ μὲνη. Συγχρόνως ἔμαθε ὅτι ὁ γιός του ἔτρωγε ὅτ' ἕνα ρεστωρὰν ἀκριβὸς πολὺ, σὰν νὰ ποῖνε τὸ τότε Παριζιὰνὸ «Ἐστωρὰν Βινιῶς».

Ἐκεῖ μῆσα, μάλιστα, καὶ τὸν βρῆκε.

Ἀντὶ παντὸς ἄλλου χαριστιοῦ γιὰ τὴ συνάντησί τους, ὁ δεσποτὴς πατέρας εἶπε στὸν παραλιμνῆνο γιό του :

—Τὶ εἶν' αὐτὰ, μοῦρὲ παιδί μου, ποὺ ἔμαθα γιὰ σένα ; Γι' αὐτὸ ἐρημασιοῦσα ἐγὼ τώρα τόσα χρόνια ἀκριβὸς καὶ φρονὶ καὶ δαπάνη μὲ 36 τοῖς ἑκατὸ, γιὰ νὰ μὴ τὰ τρώς ἐνὸς τώρα ἐδοῦλερα ;

—Κάτσε νὰ φῶμε τώρα, πατέρα, αὐ' εἶπαι τὰ ζωντανιάζουμε αὐτὰ, τὸ ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ γιός του.

Καθὼς ἔτρωγε, ὁ πατέρας εἶδε τὸ γιό του νὰ τρώῃ καὶ μῆσα τρώματα.

- Τὶ εἶνε αὐτὰ ποὺ τρώς, παιδί μου ; τὸν ρώτησε.
- Τρούφες, πατέρα.
- Τὶ τούφες εἶν' αὐτές ;
- Τρούφες, ὄχι τούφες.
- Καὶ τί φῶ, εἶνε αὐτὸ ;
- Στάσιο καὶ ἐλεγκτό.
- Καὶ εἶνε ἀκριβὸ ;
- Πολὺ.

Τότε ὁ πατέρας θυμήθηκε καὶ πάλι τὰ παλιὰ του καὶ ἄρχισε τὴς κλάψες του :

—Μοῦρὲ παιδί μου ! Μοῦρὲ παιδί μου, τ' εἶν' αὐτὰ ; Ἐγὼ, γιὰ νὰ κἀνω αὐτὴ τὴν περιουσία ποὺ θὰ σοῦ ἀρῶσω, ἔτρωγα κρεμμυδι καὶ φρονὶ ξερό...

Ὁ γιός του ὅμως δὲν τὸν ἄρῆσε ν' ἀποτελείωση :

—Πολὺ καλά ἔκανες, πατέρα, τοῦ εἶπε, γιατί ἂν ἔτρωγες καὶ σὺ τρούφες, τότε θὰ ἔτρωγα ἐγὼ κρεμμυδι καὶ φρονὶ σήμερα !

Καὶ ἐπειδὴ ὁ πατέρας εἶχε ἀποδοκιωθῆ ἀπ' τὴν ἀπάντησι αὐτῆ καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε, συνέχισε ὁ γιός του :

—Κάποιος πρέπει νὰ τὰ φῶν αὐτὰ τὰ χρηματίου, πατέρα. Δὲν εἶνε, λοιπόν, καλύτερα νὰ τὰ φῶ ἐγὼ ;...

Πέρασε κάμποσος καιρὸς καὶ ὁ «ἔξ' Ἑσπερίας» σπουδαστὴς ἤρθε στὴν Ἑλλάδα. Ἀρχισε δὲ ἀμέσως θόρυβος γύρω στὸ ὄνομά του καὶ ἀεχλάμης στὴς ἐφημερίδες καὶ εἶσι ἐπέτυχε ν' ἀνεβῆ ἐκεῖ, ποὺ δὲν τοῦ ἔπρεπε ποτὲ νὰ φθάσῃ.

Ὁ πατέρας του, ἀπὸ τὴν ἐπαρξια, ὅταν ἔμαθε τὸν «ἐθνικιστὸς» τοῦ γιου του, ζωνήσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

—Ἀπορὸ πῶς βρέθηκε ἄξιος νὰ φτιάξῃ τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸς, ποὺ δὲν ἦταν ἄξιος νὰ φτιάξῃ οὔτε τὸν ἐαυτὸ του !...

***

Ὁ μακαρίτης θεολόγος Μακράκης εἶχε ἰδοῖσι, ὅταν ζοῦσε, καὶ σχολή, τὴ «Σχολὴ τοῦ Λόγου», ὅπως τὴν ἀνομάζει, ἢ ὁποῖα ἦταν ἕνα σύστημα ἀρχαῖων κοινοβίου. Ὡς οικονομῶν τῆς ἢ «Σχολὴ τοῦ Λόγου» εἶχε τὸν ἱερομόναχο Ἱερὸθεο, ὁ ὁποῖος κατόπιν ἔγινε ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν, καὶ τὸν ἀνεμό του, τὸν «Κύρ - Χαράλαμπος», ζωφρόν νεανίαν τότε, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε κανένας ἄλλος, παρὰ ὁ κατόπιν μεγάλεμπορος τῶν Ἀθηνῶν Χαρ. Μανθιάπουλος. Αὐτοὶ εἰσέπρατταν τὴς συνδρομῆς ἀπ' τὰ

βιβλία τοῦ Μακράκη, ἢ ὁποῖες δὲν ἦσαν καὶ λίγες, γιατί ὁ Μακράκης εἶχε ἀπαδοῦς πολλούς καὶ ποὺδὲ φανατικούς. Ἀλλὰ τὰ χρηματίου αὐτὰ εἶπε νὰ ἔβλεπε αὐτός.

—Ὅτε τὰ ἐπεθῆσι, ὅπως ἔλεγε.

Ἐτα ζοῦσε πάντοτε ἀπένταρος ὁ Μακράκης, μὴ ζητώντας τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὴν «ἐκμονίαν» τους, ὅπως ἔλεγε τὸ λιτὸ του φαγιτό, τὸ ὁποῖον τοῦ πῆρναν πάντοτε στὸ «εὐελλῆ» του.

Οἱ οικονομῶν του εἶχαν ἀναλάβει φρονὴ τὴν φροντίδα τῆς Σχολῆς καὶ τὴς σκοπιῶν τῶν ἔθδων. Αὐτοὶ φρονῆσαν τρώματα, ἐνδύματα καὶ ὅλα τὰ χρῆσθῆ καὶ ποικῶν καὶ ἐλεμψίνων.

Μὰ μῆσα ἕνας πλοῖαρχος, ζημιωμένος, βασανισμένος, ναυαγισμένος, θημῆνος καὶ κατεστραμένος, πήγε στὴ Σχολή.

—Θέλω, εἶπε, τὸν διδάσκαλο.

Ἡ θύρα τῆς Σχολῆς ἦταν ἀνοιχτὴ σὲ ὅλους καὶ εἶχε δοθῆ ἀπὸ τὸν Μακράκη ἀσπῆρα διαταγὴ νὰ μὴν ἐμποδίζετα κανένας. Ἐταὶ ὁ πλοῖαρχος μῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Μακράκη.

Ὁ πλοῖαρχος ζοῦσε μετόνοια, τοῦ φίλησε τὸ χεῖρ καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ παραφῶν τὴς ζήμες του καὶ τὴν διατιμῆσιμὴν κατάστασι του.

—Καὶ τίρσι τὴ ζήμες ; Μετόνοια ; τοῦ εἶπε ὁ Μακράκης, ἀποδίδων ὅλες του τὴς σημαῖες εἰς πταίσματα καὶ ἀμαρτίες τοῦ πλοῖαρχου, γιὰ τίς ὁποῖες ἐτιμωρήθηκε ἀπὸ τὸν Θεό.

—Ὁχι, Θέλω καμῖα συνδρομῆ, διδάσκαλε ! ἀπάντησε ὁ πλοῖαρχος.

Ὁ Μακράκης τὸν κᾶταξε στὰ μάτια.

—Ἀγγέλιον καὶ χρῆσιον οὔτε ὕπαρχει ἐν ἐμοῖς ! τοῦ εἶπε εἰς γλώσσῃν Ἀποστόλουκην. «Ἄλλ' ὅστερ' ἔγω, δίδωμι σοφ...

Καὶ συνέχισε, σὲ ἀπόστετη γλώσσα :

—Ἐγὼ, ἀδελφέ, δὲν ἔγω χρηματίου νὰ σοῦ δώσω, ἀλλὰ ἐγὼ συμβουλές. Γιὰ νὰ σὲ συμβουλήσω, ἐξομολογήσου σ' ἐμένα, καὶ θὰ σὲ παραφῶσω. Εἶπε μου τίς θλίψεις σου καὶ θὰ σὲ γεμίσω ἀπὸ γὰρα...

Τότε ὁ πλοῖαρχος ἔβγαλε τὸ ἀδειῶν τοῦ ποτοφῶν :

—Νὰ ἢ θλίψεις μου, τοῦ εἶπε. Γεμίσου, ἂν μπορεῖς...

Ὁ Μακράκης ἐρήνησε παντοῦ, ἀλλὰ δὲν βρῆκε οὔτε μῆ πατέρα.

Μόνον πνευματικὴν τρωφῆν, εἶπε, θὰ σοῦ δώσω.

Καὶ τοῦ ἄρχισε μὴ ὀμῖα παραμετηθῆ, ποὺ τὸν παραφῶρησε μὲν λίγῃ, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔρωσε α' ἀπ' τὴν ἀπέλασι του.

—Καὶ ἦσαν οἱ αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπε, διδάσκαλε, ἐμψῆρασε ὁ πλοῖαρχος, ἀλλὰ αὐτὰ νομῖα δὲν φτάνουν...

Ἐχωσε α' ἄλλα, τοῦ εἶπαν ὁ οικονομῶν, ποὺ κατέβησαν ἐκεῖνι τῆ σημαί στὸν «Ξενοῶν».

Καὶ τοῦ ἔδωσαν νὰ φῶν καὶ τὸν βοηθήσαν ἐπαρκῶς γιὰ τὴς ἀνάγκες του, δίδοντάς του ἕνα χρηματικό ποσόν.

Ὅταν, εἶπειτα ἀπὸ καιρὸ, μὲ τὴ βοήθῃ αὐτῆ, ὁ πλοῖαρχος ἀνέλαβε α' ἄρχισε καὶ πάλι τὴ δουλειά του, πήγε νὰ ἐχρηματιστῆ τὸν Μακράκη. Ἀλλὰ ὁ Μακράκης τοῦ εἶπε, μὴ νουφῶντας τίποτε γιὰ τὴν ἐλεμψῆσιν, ποὺ τὸν ἔδωδ :

—Εἶδες, λοιπόν, ποὺ μετενόησε καὶ ἐσῶθης !

Ὁ Θεὸς δὲν ἀρῆνει κανένας, ὅταν θὰ προσέτη ἰατῆ σ' αὐτόν...

—Ὁ Θεὸς καὶ ὁ...Κύρ - Χαράλαμπος ! τοῦ ἀπάντησε ὁ πλοῖαρχος.

Ὁ Μακράκης ὅμως, ὡς ὅταν ἔβλεπε, δὲν ἔμαθε ποτὲ τί ἐσημῖαναν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ πλοῖαρχου.

